

Sygn. akt XI W 6908/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 października 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Monika Makowska

Protokolant: Karolina Szczęsna

Oskarżyciel publiczny: K. P.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 08 października 2015 roku w W.

sprawy **M. S.**

syna J. i E. z domu (...)

urodzonego dnia (...) w P.

obwinionego o to, że:

w dniu 28 lipca 2014 roku w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...)

w W., będąc współnikiem firmy (...) - użytkownika pojazdu marki L. (...) o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi, nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył w/w pojazd do kierowania w dniu 22.08.2013 r. o godzinie 00:05 na ul. (...) w W.,

tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 kw,

orzeka

I. obwinionego **M. S.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. na podstawie art. 118§ 2 kpw określa, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 6908/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 sierpnia 2013 roku o godz. 00:05 na ul. (...) w W., za pomocą urządzenia samoczynnie rejestrującego pomiar prędkości, zostało wykonane zdjęcie pojazdu marki L. (...) o numerze rejestracyjnym (...), którego kierowca przekroczył dozwoloną prędkość o 31 km/h, czym dopuścił się popełnienia wykroczenia określonego w art. 92a kw. Na podstawie Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców oraz informacji uzyskanej od właściciela pojazdu - (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. ustalono, że użytkownikiem pojazdu jest (...) Spółka Partnerska. Następnie do spółki (...) wysłano wezwanie wraz z formularzami oświadczeń do wyrażenia zgody na ukaranie mandatem karnym za popełnienie wykroczenia z art. 92a kw, bądź do wskazania kierowcy, który prowadził pojazd w dniu popełnienia czynu oraz formularz oświadczenia do wyrażenia zgody na przyjęcie mandatu karnego w przypadku niewskazania osoby kierującej pojazdem. Poczta została podjęta dnia 14.01.2014r. przez pracownika spółki. Po ustaleniu osób reprezentujących spółkę (...) zostało wysłane do M. S. - współnika spółki, wezwanie do wskazania

osoby, której powierzył pojazd marki L. (...) o numerze rejestracyjnym (...) do kierowania w dniu 22 sierpnia 2013 roku o godz. 00:05 na (...) w W.. Poczta została podjęta w dniu 21 lipca 2014 roku. W dniu 28 lipca 2014 roku M. S. w odpowiedzi na pismo wskazał, że z uwagi na upływ czasu nie jest w stanie wskazać kierującego pojazdem marki L. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który w dniu 22 sierpnia 2013 roku popełnił wykroczenie. Ponadto we wskazanym piśmie M. S. zwrócił się o udostępnienie dokumentacji fotograficznej. Pismem z dnia 30 lipca 2014 roku Straż Miejska poinformowała M. S. o przekazaniu części materiałów Policji celem prowadzenia odrębnego postępowania i skierowania wniosku o ukaranie do Sądu. W odpowiedzi na wskazane pismo w dniu 06 sierpnia 2014 roku M. S. oświadczył, że w wykonaniu wezwania z dnia 11 lipca 2014 roku udzielił żądanych informacji oraz wniósł o udostępnienie akt sprawy w celu podjęcia czynności zmierzających do wskazania osoby kierującej pojazdem. Następnie w piśmie z dnia 8 października 2014 roku Straż Miejska poinformowała M. S. o skierowaniu wniosku o ukaranie do Sądu i możliwości złożenia dodatkowych wyjaśnień. M. S. w odpowiedzi na przedmiotowe pismo Straży Miejskiej wskazał, że osobą która prowadziła pojazd w dniu 22 sierpnia 2013 roku mógł być on, jednakże z uwagi na upływ czasu nie ma pewności, kto kierował pojazdem. Ponadto podniósł, że odpowiadając w lipcu 2014 roku na wezwanie Straży Miejskiej zadośćuczynił obowiązkowi wynikającemu z art. 96§ 3 kw.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień obwinionego złożonych w toku postępowania sądowego, notatek urzędowych (k. 1-3,23), wezwań (k. 4, 8), zpo (k. 9, 12, 16, 22), pism (k.7, 11, 13, 15, 17, 19, 21, 98), wydruku z KRS (k.10), zwrotnego potwierdzenia nadania (k.18) KRK (k. 80), płyty CD (k. 79), informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k.76).

Obwiniony w toku postępowania sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Przesłuchany na rozprawie w dniu 08 października 2015 roku wyjaśnił, iż dostał wezwanie obligujące go do wskazania komu powierzył pojazd w dniu popełnienia wykroczenia i w terminie wskazanym w wezwaniu udzielił odpowiedzi. Podkreślił, że z powodu upływu czasu nie był w stanie wskazać osoby, która prowadziła pojazd będący własnością spółki. Wyjaśnił, że we wskazanym piśmie prosił o możliwość zapoznania się z aktami sprawy. W ocenie obwinionego z uwagi na to, iż wykroczenie z art. 96 kw można popełnić jedynie umyślnie, popełniłby wykroczenie, w sytuacji gdyby nie chciał udzielić informacji, jednakże udzielił tej odpowiedzi. Podając niewłaściwą osobę mógłby narazić się na ponoszenie odpowiedzialności karnej. Wskazał, że konieczność wskazania bez względu w akta jest nadużyciem. Podkreślił, że po roku nie jest możliwym żeby pamiętał, kto w tym dniu prowadził pojazd. Ponadto wskazał, że ma prawo do obrony i nie ma podstaw aby żądać od niego dowodów na swoją winę. Oświadczył, iż w piśmie z dnia 4 listopada 2014 roku wskazał, że prawdopodobnie to on prowadził ten pojazd w dniu popełnienia wykroczenia. Podniósł, że pomimo, że wykroczenie stanowiące podstawę sporządzenia wezwania się przedawniło, współpracował ze Strażą Miejską.

Obwiniony po odtworzeniu nagrania znajdującego się na płycie CD zawierającej zdjęcie wykonane przez fotoradar stwierdził, iż to on jest na zdjęciu.

Sąd zważył, co następuje:

Bezspornym w sprawie pozostaje, iż funkcjonariusze Straży Miejskiej (...) W. ujawnili w dniu 22 sierpnia 2013 roku o godz. 00:05 przy ul. (...)/ul. (...) w W. wykroczenie z art. 92a kw, a mianowicie przekroczenie prędkości przez kierującego pojazdem marki L. (...) o nr rej. (...). Świadczy o tym notatka urzędowa (k. 1-3) oraz zdjęcie dokumentujące powyższe zdarzenie zawarte na płycie CD (k. 79). Poza wątpliwością pozostaje fakt, iż M. S. został wezwany do udzielenia informacji o osobie kierującej przedmiotowego dnia pojazdem.

Odnosząc się do wyjaśnień obwinionego wskazać należy, iż co prawda obwiniony przesłał do siedziby Straży Miejskiej pismo, w którym wskazał, że nie pamięta kto prowadził pojazd, jednakże taka odpowiedź nie stanowi wywiązania się z ustawowego obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 Pord. Zatem zdaniem Sądu wyjaśnienia, w zakresie w jakim obwiniony twierdzi, że wywiązał się z obowiązku określonego w powołanym przepisie, oparte są na błędnej analizie prawnej stanu faktycznego.

Sąd dał natomiast wiarę wyjaśnieniom obwinionego w pozostałym zakresie dotyczącym przyczyny niewskazania konkretnej osoby. W ocenie Sądu wyjaśnienia te są logiczne i brak jest innych dowodów mogących je podważyć.

Dla dokonania ustaleń faktycznych w sprawie, Sąd oparł się głównie na materiale dowodowym w postaci: notatek urzędowych (k. 1-3,23), wezwań (k. 4, 8), zpo (k. 9, 12, 16, 22), pism (k.7, 11, 13, 15, 17, 19, 21, 98), zwrotnego potwierdzenia nadania (k.18) KRK (k. 80), wydruku z KRS (k.10), płyty CD (k. 79), informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k.76). Sąd uznał powyższe dokumenty za w pełni wiarygodne. Strony nie kwestionowały ich prawdziwości ani autentyczności. Sąd z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby im odmówić wiarygodności i mocy dowodowej.

Dokonując subsumcji tak ustalonego w sprawie stanu faktycznego pod obowiązujące przepisy prawa, Sąd doszedł do przekonania, iż M. S. nie można przypisać winy co do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia.

Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw ma na celu m.in. ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa lub popełnienia wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Przepis ten odnosi się wprost do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. 2012 poz. 1137), zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. W świetle art. 96 § 3 kw oraz art. 78 ust. 4 Prawo o ruchu drogowym na obwinionym jako właścicielu pojazdu ciążył obowiązek posiadania danych na temat osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Udzielenie odpowiedzi wymijającej, bądź też zasłanianie się niepamięcią może być uznane za przejaw zachowania sprawczego z art. 96 § 3 kw. Niewskazaniem osoby, której powierzony został pojazd do kierowania lub używania poprzez udzielenie odpowiedzi negatywnej będzie bowiem zarówno niewskazanie tej osoby, jak i stwierdzenie zobowiązanego, że nie wie on, w czyjej dyspozycji pozostawał pojazd w czasie zdarzenia (Stefański R.A., Wykroczenia drogowe. Komentarz, Lex 2011). Przy czym podkreślić należy, iż osoba wezwana do wskazania komu powierzyła pojazd musi mieć realną możliwość wywiązania się z ciążącego na niej obowiązku. Wobec czego wezwanie powinno być skierowane do właściciela bądź użytkownika w takim czasie, który daje rzeczywistą możliwość wywiązania się z ciążącego obowiązku. Zatem w sytuacji, gdy organ zwróci się z wezwaniem po upływie zbyt długiego czasu od popełnienia wykroczenia, które stało się podstawą wezwania, osoba wezwana nie będzie ponosiła winy nawet nieумыślnej za niewskazanie komu powierzyła pojazd do kierowania. Zatem aby można było przypisać winę za wykroczenie z art. 96 § 3 kw osoba powinna zostać wezwana w terminie dającym realną możliwość ustalenia osoby kierującej.

W niniejszym postępowaniu bezsporne jest, iż wezwanie zostało wysłane do obwinionego 11 lipca 2014 roku a więc po upływie około 11 miesięcy od popełnienia wykroczenia tj. 22 sierpnia 2013 roku, które stało się podstawą sporządzenia wezwania. W ocenie Sądu obwiniony odpowiadając na wezwanie i oświadczając, że nie wie kto prowadził pojazd, co prawda nie wywiązał się z ciążącego na nim obowiązku, jednakże został wezwany dopiero po upływie prawie roku od popełnionego wykroczenia. Biorąc zatem pod uwagę upływ czasu, charakterystykę ludzkiej pamięci oraz fakt, iż z samochodu korzystało wiele osób, obwinionemu nie sposób przypisać winy za zarzucane mu wykroczenie. Trudno bowiem uznać, iż miał on realną możliwość wywiązania się z ciążącego obowiązku i ustalenia po takim okresie czasu osoby, której powierzył pojazd do kierowania. Zatem nie można pociągnąć obwinionego do odpowiedzialności albowiem wykroczeniem jest tylko czyn zawiniony przez sprawcę. Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uniewinnił M. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa, bowiem zgodnie z art. 118§ 2 kpw, w razie uniewinnienia obwinionego w sprawie, w której wniosek złożył oskarżyciel publiczny, koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.